

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Նոյն երգիքին տակ հոգիներ երկու,
 Երբեմն իրարմէ այնքան են հեռու,
 Որքան չեն գուցէ անջրպեսն ի վեր՝
 ճաւերժ քաւալով զոյգ մոլորակներ:

Աէրը նրման է չհոռի պոպին,
 Միծաղով իջնող, լալով բարձրացող.
 Այրերու բացուող կրկներևոյք հին,
 Բոլոր դարերու համբողջներ խաբող:

Նրման է կինը ծովին,
 Անյատակ ու երերուն,
 Նախ կը բուլէ ու յետոյ
 Կը խեղդէ որսն իր դիրին:

Սիրոյ համար սրտէկ կրնան,
 Առաքինին ու իմաստուն
 Բաց աչներ լծուղակ կ'իյնան
 ձառնարամքսն ու ձեռնածուն:

Ե.